

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Alexandra

ALEXANDRA NEACŞU

COMPANIA DAN PURIC

2017

Cuprins

PREFĂTĂ.....	5
I. ÎNTÂLNIREA.....	9
II. LA TEATRU.....	21
III. SATUL UITAT.....	36
IV. LUMEA ORAŞULUI.....	50
V. VULTURAŞUL.....	73
VI. SOLDATUL.....	80
VII. POETUL.....	101
VIII. MĂTURĂTORUL.....	112
IX. SFÂRŞITUL UNEI LUMI.....	128
X. CORESPONDENȚĂ DIN LUMEA DE AZI.....	155
Epistola I.....	155
Epistola II.....	158
Epistola III.....	160
Epistola IV.....	162
Epistola V.....	163
POSTFAȚĂ. Alexandra.....	166

I.

ÎNTÂLNIREA

De undeva din depărtare, de unde linia orizontului unește visul cu realitatea, a apărut o fetiță. Abia dacă învățase primele litere din alfabet la școală și evident că nu știa să citească numele niciunui loc prin care trecea! Mersul, însă, îi era hotărât, aproape haiducesc, gata să cucerească o lume întreagă! Dacă o priveai mai mult de câteva secunde, avea ceva ce-ți stârneea un soi de mirare curioasă, cu atât mai mult cu cât aerul ei de navigator pe mări infinite era total nepotrivit cu rochița albă ce-i flutura pe picioare ca o cămașă de noapte! A apărut și și-a văzut de drum, ducând cu ea tolba tuturor întrebărilor universului, pe care să

le împartă trecătorilor care i-ar fi ieșit în cale. În cale nu îi ieșea niciun trecător, toți ocupați cu afaceri mult mai importante și urgente, însă pe ea n-o speria faptul că nu mai erau oameni care să-și pună întrebări; ea își vedea de drum și fără ei, spre alte depărtări.

Iată că totuși într-una din acele depărtări, Lumea însăși se plimba, și ea, singură și abătută pe o cărare, când în drumul ei apăru deodată fetița. N-ar fi vrut să fie deranjată, fiindcă doar plimbările lungi și în singurătate îi mai țineau în viață adevăratele simțiri și nădejdi în fața prăpădului ce venea peste ea. Însă văzând-o pe acea fetiță, ceva îi stârni mirarea și curiozitatea deopotrivă. Și cum mergea Lumea agale, ascunzându-se în spatele copacilor, a florilor și a vântului care adia ușor, ieși de peste tot și porni tiptil, pe urmele copilei.

- De ce te uiți așa, cu toate frunzele la mine, copăcelule? Și voi, florilor, ce șușotiți acolo? Nu vreau să vă fac niciun rău!

Avusese dreptate. De ani de zile Lumii nu i se mai întâmplase aşa ceva! Se împăcase cu ideea oamenilor ocupați cu lucruri dramatice, cu marile lor nenorociri, care s-ar putea rezolva cu o simplă privire spre cer, însă acum cineva o recunoștea la fel de repede ca „în vremurile ei bune”! Sigur fetița aceasta avea un alt fel de suflet și trebuia să fie una dintre cei puțini care mai știau, fără să le spună nimeni, că dacă te rătăcești pe drum, singurul sfat de încredere pe care îl poți primi este de la un copac! Lumea se hotărî atunci să-i iasă în cale, dar nu într-un fel direct ca să n-o sperie, ci văzându-și de treaba ei.

- Îți plac fluturii mei? întrebă Lumea ca și cum vântul și-ar fi dres vocea.

- Da... sunt frumoși...

Atunci le suflă în aripi și fluturii începură să alerge și să bată din aripi pe nasul mic al fetiței, care râdea și se amuză copios, răspândind în jur bucurie. Lumea privea ochii ei strălucitori și fără să vrea, se pierdu în lumina care țâșnea din ei.

- Heeeei, mă gâdilați!...
- Cine ești tu? întrebă Lumea zâmbind.
- Am fost o prințesă.
- Ai fost o prințesă?! ... și acum nu mai ești?
- Acum sunt *o fetiță care crede în prințese*.
- Cum aşa?
- E o poveste lungă...
- Mi-o spui și mie?
- Dacă ai timp...
- Am.
- De fapt, ți-o spun scurtă! Când eram prințesă aveam un castel, o grădină mare cu flori și cu leagăne, un cal alb, o trăsură cu pene ca de aripi și un cer plin cu stele. Si stăteam numai acolo în fiecare zi și mă jucam în castel și îmi plăcea tare mult!
- Și ce s-a întâmplat?
- Într-o zi a trebuit să ies din castel să mă duc la școală. Si când m-am întors, nu mai era nici castelul, nici calul alb, nici

Respect pentru oameni și cărți

grădina cu leagăne... Doar cerul cu stele mai era, dar și el câteodată rămâne fără stele.

- Păi cum, cine și le-a luat? întrebă Lumea.

- Nu le-a luat, au dispărut... și dacă ele nu mai sunt, nu pot să mai fiu prințesă. De-asta acum sunt o fetiță care crede în prințese. și m-am hotărât să fug în lume! Dar să nu mai spui la nimeni, te rog mult!

Lumea nu se putu abține să nu râdă.

- și de ce ai fugit?

- Vreau să văd lumea! Nu mai pot să stau fără castel! N-are niciun rost! și până la urmă, să-ți mai spun ceva: mi-am dat seama că lumea e atât de mare că acum nu mai sunt așa de supărată că mi-au dispărut toate. Acolo stăteam în fiecare zi în același loc, știam totul până la ultimul gândacel... Eram prințesa unui loc atât de mic!

- Bine, dar era locul tău!

- Da, dar știi... spuse fetița, punând mâna la gură ca și cum avea de gând să șoptească ceva secret... cred că-mi rămasese cam mic castelul!

Lumea simțea că în sfârșit sufletul îi respiră! În calea ei plină de gânduri-bolovan și praf de singurătate venise din întâmplare o fetiță micuță, ale cărei visuri o întreceau cu mult în înălțime. Nici nu mai credea posibil aşa ceva în zilele noastre! Și fără urmă de bănuială cu câteva clipe în urmă, când o săzuse prima dată, Lumea începu să se simtă responsabilă pentru acest suflet atât de rar și de plăpând!

- Hai să-ți arăt niște locuri minunate!
- Nu! Eu trebuie să văd toată, toată lumea, altfel n-o să găsesc ce caut!
- Ei, nu mi-ai spus asta! Ce cauți tu?
- Caut un castel, un cal alb, trăsura cu pene ca de aripi... trebuie să fie altele mai mari care așteaptă undeva! Când o să le găsesc, am să fiu din nou prințesă! De-asta nu prea am timp să stau, că odată se termină vacanța și am o grămadă de mers! Deși îmi place să vorbesc cu tine... Dar tu cine ești de fapt?
- Eu sunt...

Lumea nu era obișnuită să vorbească despre ea. Se ferea de ani și ani, de când ultimii oameni cu care încercase să vorbească au jignit-o adânc. Oamenii nu pot lua în serios lucruri în care ei nu cred sau pe care nu le consideră posibile!

- Să nu mă păcălești! spuse fetița de parcă ar fi reușit să-i vadă adevărul ascuns în privire. Să știi că eu nu vorbesc cu oamenii care mă păcălesc!

Ce bucuroasă a fost Lumea când a realizat că putea îndrazni din nou să fie sinceră!

- Eu sunt Lumea.

- Lumea??? Adică eu am fugit în lume și... cum ar veni... tu ești chiar *lumea*?!?

- Cam aşa ceva... zâmbi ea încurcată.

- Ce mă bucur!!! Știi, când am fugit în lume, am zis că *lumea* o să devină cea mai bună prietenă a mea, fiindcă n-o să pot să merg aşa de mult fără niciun prieten! Ar fi ca și cum m-aș trezi de dimineață și n-aș saluta soarele care a făcut atâta drum până